Prejudikatura: Boh. 4504 adm.

Věc: Jindřich W. v L. proti ministerstvu financí stran drahotní výpomoci.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: St-li byl podle § 6 zákona č. 394/1922 zastaven drahotní příspěvek na syna Jana narozeného r. 1900, poněvadž jeho studium na právnické fakultě německé university v Praze nelze považovati za normálně započaté a bez přerušení konané.

St-l ve stížnosti namítá, že syn Jan — chtěje co nejdříve se samostatně živiti — po gymnasijní maturitě studoval na knihovnické škole a zde složil zkoušku. Poněvadž nemohl dosíci místa knihovníka, poslouchal roku 1922/23 abiturientní kurs na obch. akademii v Ú. a když ani to mu nepomohlo k místu, byl r. 1923 zapsán jako posluchač na právnické fakultě, kde nyní normálně studuje. St-l má za to, že zák. 394/22 chtěl úředníkům poskytnouti výhody — že zákon stanoví pouze zánik drah. přídavku z titulu studií dosažením 24. roku dítěte, — nežádá však, aby studie byly v organické souvislosti.

Nss neuznal stížnost důvodnou, neboť nárok na drah. přídavky za dobu studií podle § 6 cit. zák. přísluší za dítě starší 18 let jen, když studuje na učilišti s řádným prospěchem a jen na dobu potřebnou k dokončení studií normálně započatých a nepřetržitě konaných. Zákon neposkytuje tedy za děti studující od 18 do 24 let drah. příspěvek bezvýjimečně, nýbrž žádá, aby studium bylo na určitém učilišti normálně započato a nepřetržitě konáno, při čemž dlužno v úvahu bráti studie jako celek (srovn. nález Boh. 4504 adm.).

Dle zásady té ze zákona dovozené mohl by st-l činiti nárok na drah. přídavek za syna Jana, kdyby tyž bezprostředně po gymnasijní maturitě byl nastoupil studium na universitě. nikoli však, když po maturitě studoval dříve na dvou jiných učilištích, neboť studiem na knihovnické škole následujícím na gymnasijní maturitu byl nárok dle § 6 odst. 1 cit. zák. za syna Jana konsumován i tehdy, když studium to skončil než dovršil 24. rok.

Č. 5260.

Daň z přírůstku hodnoty: Ani podle dávkového řádu č. 143/1922 není úroda od půdy neoddělená »příslušenstvím« (ve smyslu §5, posl. odst. dávk. řádu).

(Nález ze dne 2. ledna 1926 č. 25.380/25.)

Prejudikatura: Boh. 629 adm.

Věc: Josef a Štěpánka J. v Z. (adv. Dr. Jos. Sixta z Prahy) proti zemskému správnímu výboru v Praze o dávku z přírůstku hodnoty.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Platebním rozkazem zem. insp. z 9. dubna 1924 byla vyměřena dávka z přírůstku hodnoty z převodu usedlosti čp. ... v Z. st-li kupní smlouvou z 19. června 1923 zcizené, částkou 3486 K 50 h a byla při tom cena za úrodu ve smlouvě zvlášť 50.000 K uvedená ke zcizovací ceně nemovitostí 120.000 K připočtena. Odvoláním byl připočet

tento vzat v odpor z důvodu, že úroda na poli jest ve smyslu §§ 294 a 295 o. z. o. příslušenstvím nemovitosti a nemá býti k ceně její při vyměřování dávky z přírůstku hodnoty přihlíženo.

Nař. rozhodnutím bylo odvolání zamítnuto s poukazem na § 295 o. z. o., dle něhož úroda na stojatě jest součástí nemovitosti a není tedy takovým příslušenstvím, k jehož ceně by nebylo podle § 5 dáv. řádu při vyměřování dávky z přírůstku hodnoty přihlížeti.

O stížnosti do rozhodnutí toho uvážil nss toto:

Stížnost namítá, že do ceny zcizovací neprávem byla připočtena též cena současně prodávané, dosud od půdy neoddělené úrody, která prý tvoří příslušenství nemovitosti a proto se k ní při vyměřování dávky z přírůstku hodnoty nemá přihlížeti.

Jest ovšem pravda, že § 5 dávk. řádu stanoví, že při vypočtení přírůstku hodnoty rozhodnou jest hodnota nemovitosti samé, a že k ceně (hodnotě) příslušenství se při vyměřování dávky z přírůstku hodnoty nehledí. Avšak § 295 o. z. o. praví, že plodiny, které země na povrchu rodí, zůstávají tak dlouho majetkem nemovitým, pokud od půdy odděleny nebyly. Tím jest jasně vysloveno, že úroda dosud od půdy neoddělená jest součástkou nemovitosti a sdílí právní osud půdy, jejíž přirozeným přírůstkem jest. Není tudíž úroda od půdy neoddělená jako přirozený přírůstek nemovitosti a součást její příslušenstvím ve smyslu posl. odst. § 5 dávk. řádu. Tento předpis vztahuje se toliko na příslušenství v užším smyslu slova (§§ 296 a 297 o. z. o.), nikoliv na příslušenství v širším smyslu slova, které jest jako přírůstek ve skutečnosti součástí nemovitosti. (Srovnej nál. nss-u Boh. 629 adm.)

Z toho, že citace § 296 o. z. o. v pravidlech o dávce z přírůstku hodnoty č. 143/22 chybí, nelze souditi, že zákonodárce zamýšlel změniti dřívější dávkový řád v ten smysl, že by byla hodnota plodin od půdy neoddělených při výpočtu z přírůstku hodnoty nemovitosti vyloučena z hodnoty dávce podrobené. Kdyby býval zákon takovou změnu zamýšlel, byl by to musil vyjádřiti výslovně a jasně. Že proti dřívějšímu dávk. řádu v řádu novém č. 143/22 § 296 o. z. o. není uveden, vysvětluje dostatečně ta okolnost, že nejnovější dávk. řád platí pro celou oblast republiky, tudíž i pro země dříve k Uhrám patřivší, v nichž obecný zákon občanský ve svém celku neplatil a dosud neplatí. — — —

č. 5261.

Domovské právo. — Administrativní řízení (Slovensko): Před 1. lednem 1923 nebyl župní úřad v Bratislavě příslušný rozhodovati o domovské příslušnosti v Bratislavě.

(Nález ze dne 4. ledna 1926 č. 25.402/25.)

Věc: Josef V. a spol. v Bratislavě proti ministru s plnou mocí pro správu Slovenska o státní občanství a domovskou příslušnost.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: — — — —

Nař. rozhodnutí obsahuje dvojí výrok, jednak se nevyhovuje žádosti st-lově o uznání čsl. státního občanství podle § 1, č. 1 zák. č. 236/1920,